

Hồi thứ mười ba

TÂN HÁN HẠ SƠN CỬU SỬ HUYNH ĐÌNH SAN TRỞ PHÉP ĐUỐI YÊU ĐẠO

Đậu Nhất Hổ tuân lệnh, đến canh hai liền độn thổ qua trại quân Liêu, chẳng cần tìm kiếm cũng biết là nơi Phi Bạt thiền sư đang ngồi bởi vì khi ấy Tô Bảo Đồng đang cho mở tiệc ăn mừng, treo bảo bối Phi Bạt lên ngọn cờ cho quân tướng chiêm ngưỡng, gọi là hội Tế Bảo.

Đậu Nhất Hổ nghe phía trên có tiếng người ăn uống cười nói ồn ào liền thò đầu lên quan sát. Chẳng ngờ Phi Bạt thiền sư nhìn thấy, bèn ghé tai Tô Bảo Đồng báo cho biết, nói đừng kinh động để địch nhân biết mà chạy trốn. Sau đó Phi Bạt thiền sư lấy một bảo bối khác tên là Kim Cương chỉ địa ném ra, niệm chú làm cho đất cứng lại như gang thép.

Đậu Nhất Hổ thấy đột ngột Phi Bạt thiền sư dùng tới bảo bối thì biết mình đã lộ hình tích, kinh hoảng toan chui xuống đất bỏ trốn thì đã không kịp mất rồi, hai cái mảnh Phi Bạt từ trên cao bay xuống hợp lại làm một, giam Đậu Nhất Hổ vào giữa. Đậu Nhất Hổ dùng đao cố cạy miệng chui ra nhưng phi bạt cứng như kim cương, không sao thành công nổi. Đậu Nhất Hổ hết sức chán nản, ngồi bó gối thở dài một hồi, chợt nghĩ:

– “Ta vì tham sắc đẹp của Tiết tiểu thư mà thành ra bị hại. Tuy nhiên trước kia sư phụ có ban cho ta một viên linh đan, dặn bao giờ gặp nạn thì uống vào, có lẽ chính là bây giờ chẳng sai.”

Đậu Nhất Hổ nghĩ xong liền thò tay vào trong túi tìm viên linh đan, sau khi uống xong thấy tinh thần sáng khoái hẳn lên, chẳng còn biết đói khát gì nữa nên yên tâm ngồi trong cái bịt ấy mà chờ đợi. Khi ấy Tô Bảo Đồng định lôi Đậu Nhất Hổ ra chém quánh nhưng Phi Bạt thiền sư ngăn lại, cười nói:

– Tên này là đệ tử của Vương Thiên lão tổ, chưa chắc chém chết được. Nay ta giam trong đó thì dù thần tiên sau bảy ngày cũng tan thành đồng máu, cần gì phải ra tay?

Tô Bảo Đồng nghe vậy mới yên lòng, cùng hai vị quốc sư ăn uống cho đến tận sáng. Trong khi ấy Tiết Nhơn Quý thấy trời sáng hẳn mà Đậu Nhất Hổ chưa về thì rất nghi ngại, sai Trình Thiên Trung lên địch lâu xem thử bên trại Liêu có bêu đầu Đậu Nhất Hổ hay chưa. Nghe Trình Thiên Trung về báo là không thấy động tĩnh gì, Nhơn Quý cũng hơi mừng là Đậu Nhất Hổ chưa chết nhưng lại buồn bực vì như thế là hết cách đối địch.

Nhơn Quý đang ngồi suy nghĩ, chợt nghe quân sĩ vào báo có Thiết Bảng đạo nhân đến khiêu chiến thì hội chư tướng đến soái phủ thương nghị, nói:

– Trước kia là hòa thượng, bây giờ là đạo sĩ có lẽ toàn là bàng môn tả đạo. Vì

thế chúng ta không nên ra đánh vội, chờ ba ngày nữa để xem tin tức Đậu Nhất Hổ ra sao rồi hãy tính.

Các tướng đều xin nghe theo, vì thế Nhơn Quý sai quân lên thành treo bảng miễn chiến bài. Thiết Bảng đạo nhân thấy vậy cười ngất, lui quân về trại nghỉ ngơi.

Khi ấy tại Liên Hoa động núi Song Long là nơi Vương Thiên lão tổ tu hành. Lão tổ đang ngồi thiền định, chợt thấy tinh thần máy động thì biết là có việc nguy cấp, vội vàng đánh tay bói một quẻ. Khi biết đệ tử Đậu Nhất Hổ của mình đang bị lâm nạn, lão tổ liền gọi Tần Hán đến nói:

– Sư huynh của người bị nạn nơi Tỏa Dương thành. Nay ta ban cho hai bảo bối là Phi Thiên mạo và Nhập Địa hải cùng một lá linh phù, hạ sơn xuống trần cứu sư huynh cho mau. Sau đó người theo Tiết nguyên soái chinh Tây mà lập công, sẽ gặp lương duyên tốt đẹp.

Tần Hán từ trước tới nay không dám hỏi sư phụ về thân phận của mình, nhân dịp này liền xin được biết để đối xử với mọi người cho đúng. Vương Thiên lão tổ gật đầu nói:

– Người chính là con trưởng của Tần Hoài Ngọc, phò mã triều Đường nhưng đã chết khi khởi đầu việc chinh Tây. Khi người ba tuổi, ta đi ngang qua hoa viên thấy người có duyên phận nên nổi trận gió mang về đây nuôi dưỡng, đến nay đã mười ba năm. Nay cơ trời đã tới, ta cho người xuống núi lập sự nghiệp công danh, tuy nhiên bản tính người rất háo sắc, phải cố mà giữ gìn mới thành người tốt đẹp được.

Tần Hán nghe xong cúi đầu xin tuân theo, lãnh nhận bảo bối rồi từ biệt sư phụ xuống núi. Đang đặng vân, Tần Hán chợt thấy có một tiên nữ xinh đẹp tuyệt trần, đứng tựa gốc tùng nhìn mình mà cười thì không sao nhận nổi lòng dâm, lập tức hạ xuống mở lời trêu chọc. Tiên nữ ỏng ẹo nửa như chịu nửa như không khiến Tần Hán bưng bưng như bị lửa đốt, xông vào ôm lấy định giở trò mây mưa cho thỏa lòng dâm.

Chẳng ngờ trong chớp mắt tiên nữ biến đâu mất còn mình thì đang ôm chặt gốc cây tùng, hai tay dính cứng. Khi ấy Tần Hán mới hiểu ra là sư phụ thử lòng, vội vàng nói lớn:

– Đệ tử đã biết tội rồi, từ nay trở đi không dám làm càn như thế nữa.

Tần Hán vừa nói xong thì trên không có tiếng Vương Thiên lão tổ nói vọng xuống:

– Nghiệt súc! Người vừa mới vâng vâng dạ dạ thế mà rồi núi chưa đầy nửa khắc đã phạm tội rồi. Vì việc gấp nên ta tha cho lần này, nếu tái phạm thì đừng trách.

Lão tổ nói xong tự nhiên Tần Hán hai tay rời khỏi gốc tùng, vội quì xuống tạ ơn rồi cấp tốc đặng vân xuống thành Tỏa Dương. Khi ấy Nhơn Quý đang cùng các tướng thương nghị quân cơ, chợt thấy có một người thấp lùn bay xuống thì lại tưởng là Đậu Nhất Hổ. Đến khi người này bước vào xá dài chứ không lạ, Nhơn Quý nhìn kỹ mới biết là lâm, cau mặt hỏi:

– Người là yêu quái ở đâu, dám đến đây trêu chọc bản soái?

Tần Hán cúi đầu, thưa:

– Tôi chính là cháu nội của Tần Thúc Bảo, con của Tần Hoài Ngọc tên là Tần Hán. Khi lên ba tuổi đi dạo hoa viên được Vương Thiên lão tổ mang về nuôi dạy. Nay được lệnh sư phụ xuống cứu sư huynh là Đậu Nhất Hổ và giúp nguyên soái diệt trừ bằng hết bọn yêu đạo.

Nhơn Quý nghe xong hết sức mừng rỡ nhưng không nhịn được cười thầm bởi vì hình như đệ tử của Vương Thiên lão tổ người nào cũng thấy lùn. Nhơn Quý cố nhịn cười nói ngay:

– Đậu Nhất Hổ biệt tằm đã bảy ngày rồi nếu tướng quân có lệnh của sư phụ thì mau đi cứu ngay kẻo trễ.

Tần Hán vâng lệnh cùng em là Tần Mộng hàn huyền mấy lời rồi bay sang trại quân Liêu, lén giết chết một tên quân có đeo lệnh bài, lấy quần áo mặc vào. Đọc lệnh bài, Tần Hán biết tên quân này là Hắc Đắc Cường thì rất yên trí, ung dung tìm đường vào dinh.

Tần Hán chợt nhìn thấy tên một tên quân cầm lệnh tiễn đi có vẻ hối hả thì chặn lại hỏi thăm có việc gì không. Tên quân này ngay tình cho biết mình đang đi đến đại trưởng dẫn Đậu Nhất Hổ về cho quốc sư đốt chết vì hạn bảy ngày đã tới. Tần Hán nghe vậy mừng thầm trong bụng, giết chết tên quân ấy rồi chạy đến nguyên soái trưởng bẩm báo cho Tô Bảo Đồng biết.

Tô Bảo Đồng thấy đó là lệnh tiễn thật thì chẳng nghi ngờ chi cả, sai quân giao cái bát cho Tần Hán mang về. Tần Hán cả mừng, ra khỏi trưởng liền dùng phép đằng vân bay tuốt về thành, đặt cái bát trước sân rồi vào trình với nguyên soái. Nhơn Quý cả mừng, lập tức sai quân dùng cây gậy sắt cạy gỡ hai mảnh bát ra nhưng dùng hết cách, cả đến búa nặng mà không sao làm cho cái bát ấy suy suyển được tí nào.

Tần Hán đứng nhìn, chợt nhớ đến đạo linh bùa sư phụ ban cho, lập tức lấy dán vào miệng bát, chỉ trong chớp mắt hai mảnh bát tự động mở toác ra. Đậu Nhất Hổ từ trong nhảy ra, không dám nhìn mọi người, diện mạo đỏ bừng vì hổ thẹn. Nhơn Quý thấy vậy cũng thương hại, mở lời an ủi:

– Đậu tướng quân nhìn đói đã bảy ngày thì chẳng cần đa lễ, về dinh nghỉ ngơi đi.

Sau đó Nhơn Quý truyền cho quân hạ miễn chiến bài xuống, sửa soạn ngày mai xuất quân giao đấu. Trong khi ấy ở bên trại Liêu, Phi Bạt thiên sư biết có người lừa lấy Phi Bạt của mình thì rụng rời tay chân, than dài:

– Công phu tu luyện của ta trong bấy lâu nay mới được bảo bối ấy, nay bị mất thì lấy gì dương danh với thiên hạ.

Thiết Bảng đạo nhân cười, khuyên nhủ:

– Mất một cái Phi Bạt thì đã sao? Tôi còn đủ mười hai cây thiết bảng đây, thừa sức đánh tan bọn quan tướng nhà Đường rồi.

Nói xong, Thiết Bảg đạo nhân hung hăng điểm quân kéo tới trước thành khiêu chiến. Nhơn Quý liền cấp cho Tần Hán ba ngàn quân mở cửa thành ra đối địch. Thấy tướng mạo của Tần Hán thấp lùn, Thiết Bảg đạo nhân cười mỉa, nói:

– Chắc Đường triều hết tướng rồi mới sai người ra trận.

Tần Hán giận quá chẳng thèm đáp lại, bất ngờ múa roi đánh tới tấp khiến Thiết Bảg đạo nhân không sao xoay trở kịp, rốt cuộc phải nhảy xuống ngựa mới giữ được thế cầm đông, rảnh tay lấy thiết bảg quăng lên. Tần Hán lập tức xỏ chân vào Nhập Địa hài, chui xuống đất rồi chạy về thành. Thiết Bảg đạo nhân thấy vậy rất kinh sợ, vội rút quân về chứ không dám hung hăng như trước nữa.

Hôm sau, Tần Hán nghe báo Thiết Bảg đạo nhân lại đến khiêu chiến thì liền xin đi. Nhơn Quý trong ý không muốn nhưng Tần Hán năn nỉ quá, quyết hôm nay sẽ trở tài nên rốt cuộc phải bằng lòng. Lần này Thiết Bảg đạo nhân chẳng thèm nói năng gì cả, vừa thấy Tần Hán là niệm chú khiến cho trời đất tối đen như mực để tìm cơ hội đánh giết. Tần Hán thất kinh hồn vía, vội lấy Phi Thiên mạo ra đội vào, bay vút lên tận mây xanh.

Thiết Bảg đạo nhân thấy vậy cũng kinh hãi, nghĩ thầm:

– “Hôm qua hấn chui xuống đất, hôm nay bay lên trời thì thật là thần thông. Ta chẳng nên cố sức làm gì, nếu thất bại e rằng mang tiếng với Tô nguyên soái.”

Vì thế Thiết Bảg đạo nhân rút quân về trại. Riêng Tần Hán biết mình chỉ có hai món bảo bối đó không thể đánh nổi với Thiết Bảg đạo nhân nên cũng bay về thành. Ngày hôm sau nữa, Thiết Bảg đạo nhân vẫn chưa kinh sợ, vẫn dẫn quân đến khiêu chiến khiến Nhơn Quý hết sức lo lắng chẳng biết sai ai ra đối phó. Thấy vậy mấy vị tổng binh kết nghĩa đồng bước ra xin được xuất chiến.

Nhơn Quý tuy không bằng lòng nhưng vẫn không khỏi lo lắng, cho luôn Đậu Nhất Hổ và Tần Hán đi theo lượt trận. Thiết Bảg đạo nhân thấy các tướng Đường xông ra quá đông thì sợ hãi lập tức dùng hết mười hai cây Thiết Bảg quăng lên một lượt. Mấy vị tổng binh chưa kịp đối phó thì đã bị thiết bảg bay xuống tới tấp, đánh chết trong chớp mắt.

Tần Hán và Đậu Nhất Hổ vô cùng kinh sợ, nghiến răng xông vào đánh với Thiết Bảg đạo nhân để cho quân sĩ cướp xác các vị tổng binh mang về.

Nhơn Quý nghe tin này hầu như chết ngất cả người, khóc thương các anh em kết nghĩa mãi không thôi. Trình Giảo Kim thấy vậy liền bước đến khuyên:

– Trước kia nguyên soái bị phi phiêu, nhờ dùng linh đan của Đình San mà khỏi nạn. Nay thử dùng linh đan ấy thì may ra có thể cứu sống được các vị tổng binh.

Nhơn Quý túng thế đành phải xuống lệnh thả Đình San ra, hỏi về số linh đan còn lại. Đình San thưa:

– Sư phụ ban cho con một hồ lô, mới dùng một viên nên còn đủ số để cứu các vị thúc thúc, xin phụ thân đừng lo lắng.

Nói xong, Tiết Đình San lấy linh đan ra hòa với nước, cạy miệng đổ vào, trong chốc lát các vị tổng binh đều sống lại khỏe mạnh như xưa. Trong khi ấy Thiết Bảng đạo nhân không hề hay biết, trở về khoe công trạng với Tô Bảo Đồng, cho rằng quân tướng nhà Đường bị phen này đều khiếp vía kinh hồn, có thể công phá thành trì được rồi. Tô Bảo Đồng nghe theo, xuống lệnh sai Thiết Bảng đạo nhân dẫn quân tiến đánh cửa đông; Phi Bạt thiên sư đánh cửa nam; Tô Bảo Đồng đích thân đánh cửa bắc, còn cửa tây bỏ trống.

Thấy quân Liêu đồng loạt tấn công, Nhơn Quý vội phân phó các tướng ra chống cự. Tần Hán và Đậu Nhất Hồ dẫn ba ngàn quân ra cửa nam, Tiết Đình San và Đậu Tiên Đồng dẫn quân chống cự cửa đông; còn mình và con gái dẫn quân phụ trách cửa bắc.

Phi Bạt thiên sư vừa xua quân tiến tới gần cửa nam thì chợt nghe có tiếng pháo lệnh nổ vang rồi Đậu Nhất Hồ và Tần Hán đồng xông ra một lượt. Hai tướng biết Phi Bạt thiên sư đã mất bảo bối nên không sợ hãi, hô nhau tiến đánh dữ dội. Phi Bạt biết chống không nổi, quay ngựa chạy dài.

Cùng khi ấy vợ chồng Tiết Đình San kéo quân ra cửa đông chống cự. Thiết Bảng đạo nhân nhìn thấy Đậu Tiên Đồng xinh đẹp chẳng khác tiên nữ giáng trần thì động lòng dâm, tự nghĩ:

– “Tên này mang vợ ra dâng ta đây, lẽ nào ta bỏ qua cơ hội”.

Thiết Bảng đạo nhân nghĩ xong, không thèm hỏi han quát mắng tiếng nào, lập tức rút Thiết Bảng quảng lên. Ngay khi ấy từ trên đầu Đình San vụt ra một luồng hào quang, nhắm thiết bảng bay tới, trong phút chốc biến thiết bảng thành tro bụi. Thiết Bảng đạo nhân khiếp vía kinh hồn, vội ném hết các thiết bảng ra nhưng bao nhiêu đều bị luồng hào quang của Đình San làm cho tiêu tan. Thiết Bảng đạo nhân kinh hồn mất vía, vội vàng giục ngựa bỏ chạy.

Riêng Nhơn Quý và Tiết Kim Liên xông ra cửa bắc cùng Tô Bảo Đồng quyết chiến. Hai bên giao tranh hơn mười hiệp thì Tô Bảo Đồng bắt đầu đuối sức, chém bừa một đao rồi quay ngựa bỏ chạy. Thấy Kim Liên đuổi theo ráo riết, Tô Bảo Đồng chẳng còn nghĩ đến thương hương tiếc ngọc nữa, lấy lấy phi đao ném về phía sau. Tiếc rằng Tiết Kim Liên luyện được lục đỉnh lục giáp hộ thân nên lưỡi phi đao liền bị thu mất, chẳng còn thấy tăm tích đâu nữa.

Cùng đường Tô Bảo Đồng đành phải quay lại giao chiến với cha con Nhơn Quý. Kim Liên thấy vậy vội niệm chú sai Lục đỉnh Lục giáp bắt sống Tô Bảo Đồng cho mình. Tô Bảo Đồng túng thế đành phải hóa thành luồng hào quang ngũ sắc trốn chạy. Chín viên bộ tướng và bọn quân sĩ như rấn mất đầu, cố chống đỡ được ít hiệp đều bị cha con Nhơn Quý giết sạch.

Tô Bảo Đồng chạy được một đoạn thì gặp Phi Bạt thiên sư và Thiết Bảng đạo nhân. Ba bại tướng nhìn nhau ứa nước mắt, than thở hết lời. Hai vị quốc sư gạt nước mắt nói:

– Chúng ta mất cả đời người mới luyện được bảo bối, nay phút chốc tan tành thì chẳng còn gì để giúp cho nguyên soái. Bây giờ chúng ta về núi luyện lại, bao giờ được thì sẽ tái ngộ.

Tô Bảo Đồng biết không cầm giữ được, chờ hai vị quốc sư đi rồi thì chán nản dẫn tàn binh về Tây Liêu. Khi tới gần Hàn Giang quan, Tô Bảo Đồng chợt trông thấy một đạo quân rầm rộ đi tới, trên cờ đề mấy chữ “Phụng nhi chinh đông hoàng hậu” thì cả mừng nói lớn:

– Đã có chị ta khởi binh đến giúp thì còn lo gì nữa.

Nói xong, Tô Bảo Đồng cho quân dừng lại, thúc ngựa chạy tới ra mắt hoàng hậu khóc lóc kể sự tình. Tô Cẩm Liên nghe xong cả giận, nói:

– Ta ở triều rất lo lắng cho hiền đệ vì biết nhà Đường tướng mạnh quân đông. Lâu nay không thấy tin chiến thắng báo về thì nóng ruột, xin chúa thượng cấp cho bốn mươi muôn binh, vài trăm chiến tướng để qua giúp hiền đệ một tay. Dè đâu xuất quân muộn một chút mà hiền đệ đã ra nông nỗi này, mặt mũi đâu mà về kinh thành nhìn chúa thượng.

Tô Bảo Đồng cúi gằm đầu, chưa biết biện bạch ra sao thì Tô Cẩm Liên nói tiếp:

– Tốt hơn hết là hiền đệ nhường ấn soái, ta sẽ thay mặt đến Tỏa Dương thành giết hết bọn xâm lược thì mới đoái công chuộc tội nổi.

Tô Bảo Đồng biết tỷ tỷ được tiên nhân truyền thụ nhiều pháp thuật, võ nghệ còn cao cường hơn cả mình nên bằng lòng ngay, từ biệt lên núi tu luyện lại phi đao.